

udtale sig, hvis man synes, at der er kritik at give.

Derfor må vi jo spørge flertallet, med de taler vi har hørt i dag: Har man så ikke et ansvar, når en minister bevidst fjerner en paragraf fra et tidligere lovforslag, hvorom der detaljeret er beskrevet, hvordan virksomheder kan udnytte et skattehul og få fradrag to gange for den samme investering? Der blev fremlagt en såkaldt kogebog, der fortalte alle virksomheder, der ønskede det, hvordan de kunne udnytte det her skattehul.

Man fjerner altså bevidst en paragraf, der skal lukke et skattehul, og det er oven i købet sådan, at der står om den paragraf, at den skulle have været indført for at stoppe et utilsigtet tab af skatteprovenu, altså et skattehul, og virksomhederne kan gøre sådan og sådan, hvis de ønsker at udnytte hullet, og man lader så hullet stå åbent, man lukker det ikke, men lader det stå åbent og oven i købet forsynet med en kogebog, som alle virksomheder kan benytte sig af, hvis de har lyst.

Det kan godt være, at man ikke har et juridisk ansvar, fordi man har ladet være med at spørge, har ladet være med at læse, har ladet være med at gøre noget som helst, men forsømmelse er jo også ansvar, og forsømmelighed fra en minister er også ansvar.

Jeg vil gerne sige til fru Birthe Rønn Hornbech fra Venstre, som jeg på mange måder har meget stor respekt for, at jeg ikke forstår, at Venstres ordfører ønsker at lade den her sag lukke i Folketinget, uden der er udtrykt et ord af kritik af den daværende skatteminister, hr. Hovmand. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Et retskaffent menneske mener selvfølgelig, at folk, der i hvert fald har gjort sig skyldig i en meget alvorlig undladelse, naturligvis burde kritiseres. Men sådan er det ikke.

Og jeg vil gerne sige til Dansk Folkeparti og hr. Nødgaard, at jeg da sådan set er glad for den åbenhjertige indrømmelse, sådan hørte jeg det i hvert tilfælde, at støttepartier nogle gange bare må støtte en regering. Sådan er det. Jeg tror gerne, at det er sådan for Dansk Folkepartis vedkommende. Men jeg vil gerne sige, at når SF og Enhedslisten tages til indtægt for samme synspunkt, må jeg afvise det.

Hver gang der har været skandaler af den her størrelse, som den daværende Nyrupregering søgte at undertrykke og undlade at få undersøgt, tror jeg, at jeg kan tage adskillige ministre frem på række fra dengang og sige, at de be-

stemt ikke synes, de blev fredet, de synes sådan set nærmest, at vi var irriterende og burde holde vores mund lidt. Jeg mener, en Færøbanksag, en Rushdiesag, vi kunne nævne andre, fik jo ikke lov til at dø af et flertal, de blev jo netop gravet i og førte til rapporter og førte til kritik.

Og derfor er det ikke sådan, at et støtteparti absolut altid opfører sig, som Dansk Folkeparti gør. Det er noget, Dansk Folkeparti har valgt at gøre og har gjort i adskillige sager. Der står sådan set kun tilbage at få at vide, hvilken modydelse Dansk Folkeparti har beregnet sig, for sådan har jeg forstået systemet er, at når man går ind og redder en minister, tælles det op på en konto, og når vi kommer til finansloven, ser man på, hvor meget der skal betales ved kasse et.

Kl. 13.50

Så vil jeg sige, at det selvfølgelig også er en statsminister, der har et alvorligt ansvar, for statsministeren er den hovedansvarlige for skattestoppet og for, at man kunne have den tro i store kredse af Skatteministeriet, for det tror jeg ikke kom fra hr. Hovmand. Jeg tror, det kom fra Statsministeriet, at man skulle lade være med at lave ændringer af skattelovgivningen, der kunne føre til højere skattebetaling hos virksomhederne, i det her tilfælde hos TDC.

Det er jo klart nok, når vi har en skatteminister, der på den måde er profileret af et skattestop, og som vi ved fra tidligere havde den opfattelse, at skattehuller ikke var huller, men åndehuller. Som det tidligere er blevet udtalt ovre fra Skatteministeriet, var det den daværende skatteministers, altså nuværende statsministers, opfattelse, at skattehuller ikke er huller, men åndehuller. Når det er den filosofi, man har, kan det jo ikke undre, der er nogle, der får den tanke, at det hul, der var ved at blive lukket, ikke skulle lukkes.

Jeg vil slutte af med at sige, at det desværre tit er sådan, at et flertal ikke bare bestemmer over, hvad der skal laves af lovgivning, og hvad der i øvrigt skal foretages i Folketinget, men at et flertal også en gang imellem bruger sit flertal til det lidt ejendommelige at bestemme, hvad sandheden er, og det er aldrig nogen sinde pænt, når et flertal bruger sit flertal til at bestemme, hvad sandheden er, når alle og enhver kan se, at sandheden er en anden, når alle og enhver kan se, at der var et helt åbenlyst skattehul, der skulle være lukket, og som man bevidst ikke lukkede. Selv om det er den sandhed, alle og enhver kan se, beslutter et flertal herinde alligevel, at der